

Vackra ord i bistra tider! En tall berättar...

Sven Erik Edberg lyssnade och skrev, Lotta Stålhäll fotograferade!

Min mamma är en reslig tall i den lilla parken mellan Esplanaden och Kaptensvägen.

Jag började mitt liv som ett litet frö i en av hennes kottar, och en dag så öppnades kotten och jag flög hisnande ut ner mot marken. Jag kom inte ända ner till marken utan fastnade på en bergsknalle en bra bit ovanför där det inte fanns någon jord att plantera sig i. Några fåglar kom och åt upp en del av mina syskon, men så började det regna lite, och jag spolades in i en spricka där uppe på berget där det redan fanns lite skräp och jord. In i det skickade jag en liten rot och så började ett skott att gro uppåt.

Nu gällde det att börja kämpa. På något sätt måste jag ju få ner en rot i marken nedanför för att inte svälta ihjäl, så det var bara att jobba och på bilden ser ni hur stor den roten blev så småningom. För att inte blåsa omkull eller blåsa bort måste jag bilda nya rötter som häftade fast mig vid berget. För att inte svälta ihjäl gjorde jag flera rötter som alla sökte sig ner till den jord med vatten och näring som stammen behövde så väl för att jag skulle bli en lika fin fura som min mamma där i närheten.

Jag fick vara ifred med mitt kämpande och i dag står jag här med såväl en ståtlig stam som ett vackert rotsystem som förser mig med både vatten och näring. Jag klarade t o m stormen Alfride i januari 2019 fast många träd i Vendelsö fälldes av henne. Det går att kämpa sig till en bra framtid trots en nästan omöjlig position.

Sens moral i dessa tider: Ge aldrig upp!